

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně: N. H.
zastoupena advokátkou JUDr. Evou Ambrož Benešovou, Ph.D.,
LL.M., sídlem Dřevná 382/2, Praha 2

proti
žalovanému: Odvolací finanční ředitelství, sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2023, č.j. 3179/23/5200-10421-711439,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2023, č.j. 3179/23/5200-10421-711439, se
z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč ve
lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně
JUDr. Evy Ambrož Benešové, Ph.D., LL.M., advokátky.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 15. 3. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2023, č.j. 3179/23/5200-10421-711439 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobkynina odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 4. 2. 2022, č.j. 202249/22/2301-62561-403302 a č.j. 202563/22/2301-62561-403302 a tato rozhodnutí byla potvrzena. Předmětnými rozhodnutími Finančního úřadu pro Plzeňský kraj byla zastavena řízení o žádosti o kompenzační bonus společníka společnosti s ručením omezením ve výši 40 000 Kč za bonusové období od 22. 11. 2021 do 31. 12. 2021 (č.j. 202249/22/2301-62561-403302), resp. ve výši 31 000 Kč za bonusové období od 1. 1. 2022 do 31. 1. 2022 (č.j. 202563/22/2301-62561-40330).

II.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že má za to, že napadené rozhodnutí trpí tak podstatnými vadami, které jej činí nepřezkoumatelným, a že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení či je na řadě míst zneužil. Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobkyně především v tom, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přičemž zároveň skutkový stav, který správní orgán vzal za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Správní orgán se v napadeném rozhodnutí nevypořádal dostatečně s argumentací žalobkyně v odvolání. Správní orgán ve svém odůvodnění připouští, že vládní opatření platná a účinná pro výše uvedená bonusová období měla dopady na chování zákazníků žalobkyně. Příčinu poklesu tržeb ale přesto správní orgán vyhodnotil jinak, a to měnícím se spotřebitelským chováním v průběhu roku, aniž by prokázal, že toto je jiným zjevným důvodem poklesu tržeb dle § 8 odst. 1 zákona č. 519/2021 Sb., o kompenzačním bonusu pro rok 2022 (dále jen „*zákon o kompenzačním bonusu*“). Ve srovnávacím období měsíců červen až srpen 2021 platila zhruba totožná omezení maloobchodního prodeje jako v bonusových obdobích. Proto se lze domnívat, že by nemělo docházet k dalšímu poklesu příjmů. Situace na maloobchodním trhu však nebyla ve skutečnosti stejná a nelze to přikládat pouze změně spotřebitelského chování bez dalšího. Opatření platná v zimních měsících (v bonusových obdobích) ve srovnání s opatřeními platnými v letních měsících ovlivnila chování spotřebitelů, které ve svém důsledku způsobilo pokles příjmů žalobkyně. Mimořádná opatření, která nepřipustí přítomnost více zákazníků, než je 1 zákazník na 10 m², která aktivně brání tomu, aby se zákazníci zdržovali v kratších vzdálenostech, než jsou 1,5 metru, nejde-li o členy společné domácnosti, která nařizují řízení front čekajících zákazníků, a to jak uvnitř, tak před provozovnou, která nařizují umístění dezinfekčních prostředků u často dotýkaných předmětů a dále která nařizují zajistit ve vnitřním prostoru maximální možnou cirkulaci vzduchu s čerstvě nasávaným venkovním vzduchem (přirozené větrání, vzduchotechnika nebo rekuperace), působí na spotřebitelské chování zákazníků prokazatelně jinak v letních měsících a jinak v zimních měsících. V letních měsících byli spotřebitelé ochotni bez problému vyčkat venku před prodejnou s menší prodejní plochou, až se uvolní prostor uvnitř maloobchodu pro dalšího zákazníka tak, aby byla splněna nařízená mimořádná opatření. V zimních chladných měsících nebyli zákazníci prokazatelně ochotni před prodejnou vyčkávat, odcházeli pryč, měnili tak zásadně své spotřebitelské chování a svoje nákupy odkládali na neurčito, a to vše v důsledku vládních opatření. V letních měsících byla situace ohledně nákazy COVID-19 prokazatelně příznivější. V zimních měsících se naopak naplno projevila další mutace viru,

a bylo tak nařizováno větší množství karantén a izolací. V důsledku vládních opatření tedy byli spotřebitelé nuceni měnit svá chování, což se projevilo v tom, že navštěvovali méně kamenné obchody, kterým klesaly tržby. Je prokazatelné a existuje tedy zjevně příčinná souvislost vládních opatření s poklesem příjmů žalobkyně. Nelze pokles příjmů v zimních měsících (bonusovém období), jak tvrdí správní orgán v napadeném rozhodnutí, svádět pouze na nedisciplinovanost a neochotu občanů při dodržování vládních opatření, kdy se internetové obchody stali pro takové komfortnější oproti kamenným obchodům. Správní orgán dostatečně nezdůvodnil, že pokles příjmů je dle § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu zjevně způsoben převážně jinými důvody než dopadem opatření. Jelikož v aplikační praxi není možné exaktně spočítat, co je přesnou příčinou poklesu tržeb, postačí dle zákona o kompenzačním bonusu, aby pokles tržeb nebyl zjevně způsoben jiným faktorem, zejména vlastní neaktivitou podnikatele či sezónním charakterem jeho činnosti. Správní orgán zcela porušil zásadu volného hodnocení důkazů, tedy porušil povinnost brát v úvahu všechny relevantní skutečnosti a důkazy a provést s nimi potřebné logické operace, z nichž vzejde řešení, v daném případě rozhodnutí, jež bude vycházet ze skutkového stavu dostatečně zjištěného. Překročení správní úvahy rozhodujících orgánů pak má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

3. Žalobkyně dále uvedla, že je přesvědčena, že správní orgán při svém postupu jednal v rozporu s § 8 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „*daňový řád*“), když ve skutkově shodných případech rozhodoval různě a u řady podnikatelů žádost posoudil kladně a kompenzační bonus byl vyplacen. Žalobkyně má povědomost o skutkově stejných případech, kde byl kompenzační bonus vyplacen, když se jedná například o rozhodnutí Finančního úřadu pro Karlovarský kraj, Územní pracoviště v Chebu. Dle důvodové zprávy k zákonu o kompenzačním bonusu je kompenzační bonus poskytován všem osobám při splnění podmínek bez rozdílu charakteru činnosti. Není preferováno jedno odvětví hospodářství před jiným. Kritérium činnosti je svázáno toliko s dopadem proticovidových opatření státních orgánů na danou činnost. Nárok na kompenzační bonus může vzniknout pouze tomu, kdo oproti běžnému běhu věcí vykazuje pokles tržeb v přímé souvislosti s působením opatření státu. Správce daně v určitých případech u maloobchodních činností posuzoval žádosti o kompenzační bonus různě, a to i přes stejný sortiment prodeje (oděvy, obchody s módou apod.), přičemž v rozhodování o žádostech z oblasti pohostinství, stravování, služeb osobní povahy (holičství, kadeřnictví, kosmetika či masáže) byly postupy a metodika správce daně jednotné. Žalobkyně je proto přesvědčena, že požádá-li soud shora uvedeného správce daně o předložení kladně posouzených žádostí vč. odůvodnění, dospěje k jednoznačnému závěru o nejednotnosti postupu správních orgánů a o překročení správního uvážení, které ve svém důsledku žalobkyni zkrátilo na jejích právech.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že i nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí, nepovažuje za účelné provádět zde výslovný opis odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž shrnul veškeré relevantní skutečnosti a detailně popsal skutkový stav, a proto v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám pak uvedl následující.

Nesprávné posouzení naplnění podmínky příčinné souvislosti

5. Žalovaný k této námitce nejprve uvádí, že žalobkyně neuvádí, v čem spatřuje nedostatečně zjištěný skutkový stav, ani jaké konkrétní pochybnosti týkající se skutkového stavu shledává. Žalovaný je názoru, že napadené rozhodnutí má plnou oporu ve skutkovém stavu zachyceném ve spisovém materiálu, přičemž zjištěný skutkový stav považuje žalovaný za dostatečný, k čemuž se podrobněji vyjadřuje níže. K tvrzení, že žalovaný nedostatečně vypořádal argumentaci uvedenou v odvolání, žalovaný uvádí, že ani v tomto případě žalobkyně neuvádí, co konkrétně bylo dle jejího názoru nevypořádáno. Žalovaný obsah odvolání rozdělil do čtyř odvolacích námitek, kdy ke každé uvedl dostatečnou argumentaci k tomu, proč tuto námitku považuje za nedůvodnou. V případě námítky směřující do postupu správce daně pak žalovaný uvedl, z jakého důvodu ji shledal jako důvodnou a jak tuto vadu řízení před správcem daně odstranil. Žalovaný k tomu pro úplnost připomíná, že byť je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku či větu uplatněnou v odvolání. Stežejní je, aby byl vypořádán smysl a obsah odvolací argumentace a hlavní odvolací námitky, což v daném případě žalovaný splnil. Tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný v rozhodnutí o odvolání její argumentaci nevypořádal, je nutno označit spíše za projev nesouhlasu se způsobem, jakým žalovaný její námitky vypořádal, tedy že argumentaci žalobkyně nepřisvědčil a odvolání nevyhověl.
6. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyně v žalobě uvádí, že žalovaný jako příčinu poklesu příjmů označil měnící se spotřebitelské chování v průběhu roku, což však v průběhu řízení neprokázal. Žalovaný však takovýto závěr v napadeném rozhodnutí neuvedl, neboť nezjišťoval, co konkrétně bylo důvodem propadu tržeb u žalobkyně. Důvod propadu tržeb specifikovala žalobkyně, když uvedla, že za důvod poklesu příjmů považuje mimořádná opatření zakládající povinnost nošení roušek a respirátorů, omezeného počtu zákazníků na prodejní a častého větrání, v důsledku kterého bylo lidem zima a nechtěli zkoušet a nakupovat oblečení. Žalovaný toto tvrzení žalobkyně nikterak nerozporoval, resp. nezjišťoval, zda opravdu došlo k poklesu tržeb z důvodů uvedených žalobkyní. Vzhledem k tomu, že je to žalobkyně, kdo nejlépe zná svůj podnik a své zákazníky, správce daně ani žalovaný neměli důvod toto tvrzení žalobkyně ověřovat, ale považovali jej za nesporné. Ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu uvádí, že *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji*, a zároveň dle § 92 odst. 5 daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost a správnost dokladů předložených daňovým subjektem*. Z těchto ustanovení však neplyne správci daně ani žalovanému povinnost ověřovat pravdivost tvrzení žalobkyně, pokud o nich nemá z nějakého důvodu pochybnosti, stejně tak nemá povinnost zjišťovat další skutečnosti nad rámec důvodů uváděných žalobkyní, které by mohly svědčit o vzniku nároku na kompenzační bonus. Žalovaný, resp. správce daně v průběhu řízení posuzoval pouze to, zda důvody poklesu příjmů uváděné žalobkyní v jejích podáních lze podřadit pod § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu, tedy zda zakládají nárok na kompenzační bonus. K tomu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vzhledem k tomu, že tento zákon upravuje přiznání nároku na kompenzační bonus za období od 22. 11. 2021 do 31. 1. 2022, je třeba, aby důvodem pro pokles příjmů byla opatření, jejichž účinnost započala dne 22. 11. 2021, nebo později. Možností přiznání kompenzačního bonusu od 22. 11. 2021 zákonodárce určil, že od tohoto dne omezení podnikatelské činnosti dosáhlo takové intenzity, že je třeba přijmout opatření sloužící k udržení životaschopnosti drobných podnikatelských subjektů. Opatření, která byla účinná již před tímto dnem, tak z pohledu zákonodárce nezasahovala do podnikatelské činnosti takovým způsobem, aby bylo třeba takovýto zásah aktivně kompenzovat. Žalovaný k tomu odkazuje na důvodovou zprávu k

zákonu o kompenzačním bonusu, která ve svém úvodu uvádí, že „usnesením vlády České republiky ze dne 19. listopadu 2021 č. 1037 tak bylo vzhledem ke zhoršující se epidemii onemocnění COVID-19 zejména odsouhlaseno vydání mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví, kterým se stanovuje omezení v oblasti maloobchodního prodeje a služeb. Toto mimořádné opatření mj. uvádí, že podmínkou pro vstup osob do některých vnitřních a venkovních prostor nebo pro účast na hromadných akcích nebo jiných činnostech, je-li to vyžadováno tímto mimořádným opatřením, je očkování proti onemocnění COVID-19, prodělané onemocnění COVID-19 nebo absolvování RT-PCR testu uznaného za určitých podmínek. Opatření je účinné od 22. listopadu 2021. Dopad výše zmíněných zákazů a omezení se může negativně projevit u osob samostatně výdělečně činných, v jejichž případě může být často zasažen jejich jediný zdroj příjmů, jakkoliv se nejedná o zákaz či většinové omezení jejich činnosti, ale pouze o omezení v určitém rozsahu (který ovšem není zanedbatelný)“, a dále pak k § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu důvodová zpráva uvádí, že „podnikatelé tak jsou bezprostředně dotčeni těmito opatřeními pouze tím, že přicházejí o tržby plynoucí od odběratelů (zákazníků), vůči nimž je takovýto prodej zakázán. Jde primárně o osoby (zákazníky), kteří nejsou očkováni proti onemocnění COVID-19, přičemž tito zákazníci zpravidla nebudou tvořit většinu.“.

7. Celá úprava zákona o kompenzačním bonusu tak směřuje na kompenzaci opatření přijatých od 22. 11. 2021, zákonodárce přitom v důvodové zprávě výslovně uvádí pokles příjmů v důsledku úbytku neočkovaných zákazníků. Žalovaný doplňuje, že maloobchodní činnost a služby byla od 22. 11. 2021 omezena mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 11. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, v důsledku kterého byl nově umožněn při tzv. volnočasových aktivitách a službách vstup zákazníkům pouze s kompletním očkovaním či certifikátem o prodělané nemoci. Nebyl tak již uznáván negativní test. Od 25. 11. 2021 pak byl usnesením vlády České republiky č. 1066 ze dne 25. 11. 2021 vyhlášen nouzový stav a na něj navazující krizová opatření omezující oblast maloobchodu a služeb. Tato krizová opatření zachovala omezení pro neočkované zákazníky a zároveň zpřísnila protiepidemická opatření zejména ve vztahu k pořádání hromadných akcí, zakázala pití alkoholu na veřejnosti, stravování v tzv. foodcourtech v obchodních domech a adventní a vánoční trhy.
8. Pokud tedy žalobkyně jako důvod poklesu příjmů označila povinnost nošení roušek, omezený počet zákazníků na prodejně a nutnost větrat a desinfikovat prostory (případně nesouhlas zákazníků s dodržováním těchto patření), je nutno konstatovat, že tyto povinnosti byly zavedeny vládními opatřeními, která byla platná a účinná již dříve, a tedy dopadala na podnikatelskou činnost též v žalobkyní zvoleném srovnávacím období. Tato omezení byla přijata mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 7. 6. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-18/MIN/KAN; ze dne 25. 6. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-21/MIN/KAN; ze dne 30. 7. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-22/MIN/KAN; ze dne 26. 8. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN a ze dne 27. 9. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN. Vzhledem k tomu, že z důvodové zprávy jednoznačně vyplývá, že zákonná úprava kompenzačního bonusu byla přijata v souvislosti s kompenzací ekonomických dopadů usnesení vlády České republiky ze dne 19. listopadu 2021 č. 1037, mohou pouze tato (a později přijatá) opatření být relevantní příčinou poklesu tržeb zakládající nárok na kompenzační bonus. Žalobkyně jako důvod poklesu tržeb uvedla důsledky vládních opatření přijatých již dříve (konkrétně od 7. 6. 2021), pokles tržeb tak byl zjevně způsoben jinými důvody než dopadem opatření přijatých s účinností od 22. 11. 2021.

9. Na výše uvedeném pak dle žalovaného nemění nic ani tvrzení žalobkyně o tom, že opatření přijatá od 7. 6. 2021 měla jiné dopady na tržby v létě a jiné na podzim, že jinak ovlivňovala chování spotřebitelů, ani že v zimních měsících byla zhoršená epidemiologická situace, a tedy v důsledku karantén došlo k dalšímu poklesu zákazníků. Žalovaný nemá (a ani v odvolacím řízení neměl) důvod rozporovat žalobkyní tvrzenou příčinnou souvislost mezi poklesem tržeb a povinností nosit roušky (větrat, omezit počet zákazníků na prodejně atd.) a s ní související argumentaci. Tato žalobkyní tvrzená souvislost může existovat, nicméně není důvodem pro vznik nároku na kompenzační bonus. Stejně tak skutečnost, že bylo v důsledku zhoršení epidemiologické situace více lidí v karanténě, mohla mít vliv na počet zákazníků i výši tržeb, nicméně kromě toho, že povinnost karantény byla opatřením účinným již před 22. 11. 2021, tedy již z tohoto důvodu se nemůže jednat o skutečnost zakládající nárok na kompenzační bonus, jednalo se o jev mající určitý dopad na veškerý maloobchod i služby a kdyby měl zákonodárce v úmyslu takto způsobený pokles tržeb kompenzovat, byl by tento důvod uveden v důvodové zprávě a ze zákona o kompenzačním bonusu by neplynula povinnost posuzovat onu příčinnou souvislost. Žádné z těchto tvrzení tak není relevantní pro posouzení naplnění příčinné souvislosti poklesu tržeb a vládními opatřeními přijatými od 22. 11. 2021.
10. Žalovaný tak k této námitce uzavírá, že nepřekročil správní úvahu, ani neporušil zásadu volného hodnocení důkazů, jak namítá žalobkyně. Žalobkyně ve svých podáních označila důvody poklesu příjmů a žalovaný tyto důvody posoudil a s ohledem na skutečnost, že se jednalo o skutečnosti, které nebyly způsobeny vládními opatřeními přijatými s účinností od 22. 11. 2021, dospěl k závěru o tom, že pokles příjmů byl zjevně způsobem jinými (= žalobkyní tvrzenými) důvody než dopadem opatření podle § 1 zákona o kompenzačním bonusu. V případě žalobkyně se tak nejednalo o významně dotčenou činnost ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu, proto jí nevznikl nárok na kompenzační bonus. Takovouto správní úvahu považuje žalovaný za zcela podloženou a souladnou se zákonem.

Porušení zásady rovnosti

11. Žalovaný k této námitce uvádí, že je formulována značně obecně, když žalobkyně nerozporuje ani jednotlivá dílčí zjištění či neuvádí žádné konkrétní situace, kdy měl dle jejího názoru správce daně nebo žalovaný rozhodnout v totožné situaci rozdílně. Pouhé tvrzení o tom, že u řady podnikatelů rozhodl správce daně jinak, nemůže vyvolat závěr o porušení zásady rovnosti ze strany správce daně či žalovaného, když není nikterak podloženo. Žalovaný k tomu odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 16. 7. 2009, č.j. 7 As 73/2008-65 či rozsudek ze dne 27. 2. 2015, č.j. 6 Ads 5/2015-20, ze kterých vyplývá, že míra konkretizace žalobních bodů ovlivňuje rozsah soudního přezkumu a že krajský soud nemá za úkol tyto žalobní námitky dotvářet. Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že má povědomí o skutkově stejných případech, kdy byl kompenzační bonus vyplacen, žalovaný k tomu konstatuje, že se jedná o natolik neurčité tvrzení, že se k němu nelze relevantně vyjádřit a stejně tak toto tvrzení nemůže mít žádný vliv na závěr o zákonnosti postupu žalovaného v případě žalobkyně. Na výše uvedeném nemění nic ani návrh žalobkyně, aby si krajský soud vyžádal kladné hodnocené žádosti, neboť na základě takto obecné námitky není povinností krajského soudu v tomto řízení porovnávat jednotlivá řízení o žádostech o kompenzační bonus, srovnávat jejich skutkový stav a vyhledávat, jaké důvody správce daně vedly k tomu, že v daných řízeních žádosti o kompenzační bonus vyhověl. Takováto vyhledávací činnost ze

strany krajského soudu by vedla k dotváření žalobních námitek a byla porušením zásady rovnosti stran v řízení před soudem.

12. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením, že žádosti o kompenzační bonus v oblasti pohostinství a služeb byly rozhodovány na základě jednotné metodiky, zatímco v oblasti módy byly rozhodovány odlišně. Metodika Generálního finančního ředitelství vztahující se ke kompenzačnímu bonusu za bonusové období roku 2022 byla jednotná pro vyřizování všech žádostí o kompenzační bonus nezávisle na předmětu činnosti žadatele. Žalobkyně tvrzený rozdíl vyplýval již ze samotných vládních opatření, když od 22. 11. 2021 byly maloobchodní činnost a služby omezeny mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 20. 11. 2021, č.j. MZDR 14601/2021-28/MIN/KAN, v důsledku kterého byl nově umožněn při tzv. volnočasových aktivitách a službách (tj. i v rámci pohostinství) vstup zákazníkům pouze s kompletním očkováním či certifikátem o prodělané nemoci, což znamenalo, že nebyl již uznáván negativní test. Od 25. 11. 2021 pak byl usnesením vlády České republiky č. 1066 ze dne 25. 11. 2021 vyhlášen nouzový stav a na něj navazující krizová opatření omezující oblast maloobchodu a služeb. Jak již uvedl žalovaný výše, tato krizová opatření zpřísnila protiepidemická opatření zejména ve vztahu k pořádání hromadných akcí, zakázala pití alkoholu na veřejnosti, stravování v tzv. foodcourtech v obchodních domech a adventní a vánoční trhy. Oblast pohostinství a služeb tak byla přímo a zjevně dotčena vládními opatřeními, když tato opatření výslovně omezovala vstup části zákazníků. V těchto oblastech tak bylo splnění příčinné souvislosti a s tím související rozhodovací činnost o žádostech o kompenzační bonus poměrně jednoznačné. Oproti tomu u dalších oblastí (tedy i prodej módy) již bylo nutné posuzovat individuálně nárok na kompenzační bonus s ohledem na konkrétní činnost žadatele a jím uvedené skutečnosti. Z tohoto důvodu tak může žalobkyně vnímat rozdíly mezi rozhodováním o žádostech o kompenzační bonus v oblasti pohostinství a služeb a rozhodováním o žádostech v oblasti módy. Tento rozdíl však plynul přímo z vládních opatření a není nikterak nezákonný.
13. Žalovaný tak uzavírá, že dle jeho názoru nedošlo k porušení § 8 odst. 2 daňového řádu, neboť toto porušení nemůže být dovozováno z pouhé skutečnosti, že některým žadatelům byl kompenzační bonus vyplacen a některým ne. Každý jednotlivý nárok na kompenzační bonus bylo nutné posuzovat s ohledem na okolnosti daného případu a prověřovat, zda v daném případě došlo ke splnění podmínek pro jeho vznik. V případě žalobkyně bylo zjištěno, že jí uváděné důvody poklesu příjmů nelze podřadit pod důvody uvedené v § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu, a proto žalovaný dospěl k závěru o tom, že se v případě žalobkyně nejednalo o významně dotčenou činnost ve smyslu tohoto ustanovení. Vzhledem k tomu, že se nejednalo o významně dotčenou činnost ve smyslu zákona o kompenzačním bonusu, nebyl v daném řízení zcela naplněn jeho předmět. V případě, že je podána žádost o kompenzační bonus, u níž není zcela naplněn předmět kompenzačního bonusu, jakožto jeden ze základních prvků jeho daňové konstrukce, je nutno řízení o této žádosti zastavit dle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť takovéto řízení nelze vést a v takovém případě se jedná o zjevně právně nepřipustné podání.
14. Žalovaný tak uzavírá, že obě žalobní námítky je třeba označit jako nedůvodné.

IV.

Replika žalobkyně

15. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku. Uvedla, že žalovaný, co se týče důvodu poklesu příjmů, opakovaně konstatuje, že v maloobchodním prodeji platila totožná vládní opatření jak ve srovnávacím, tak v bonusovém období. Jelikož se v případě žalobkyně nejedná o sezónní maloobchodní prodej, ve kterém by byly viditelné rozdíly v prodeji v letních či zimních měsících, přesto došlo v bonusovém období k viditelnému poklesu příjmů oproti srovnávacímu období. V důsledku vládních opatření, která reagovala na zhoršenou epidemiologickou situaci, došlo tedy u žalobkyně k poklesu příjmů. Faktická příčinná souvislost je dle žalobkyně dána, když bez existence vládních opatření a omezení s nimi spojenými by vůbec nedošlo k poklesu příjmů a k potřebě žádat o kompenzační bonus. Zákazníci maloobchodního prodeje se v důsledku vládních opatření, i když téměř totožných, chovali jako spotřebitelé různě v létě a různě v zimě, jelikož dopad totožných vládních opatření je v čase, místě a v rozdílné epidemiologické situaci různý. Otázka existence příčinné souvislosti je otázkou skutkovou, její právní posouzení je stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována. Pokud žalovaný v odvolacím řízení a v doplnění nevidí důvod rozporovat výše uvedenou žalobkyní tvrzenou příčinnou souvislost, nezdůvodnil a neprokázal, že pokles příjmů je dle § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu zjevně způsoben převážně jinými důvody než dopadem opatření. Žadatele o kompenzační bonus v oboru podnikatelské činnosti prodeje módy a oblečení nelze jakkoli diskvalifikovat v posouzení žádosti o kompenzační bonus tvrzením a argumentací, že v zimních a letních měsících se nákupní chování zákazníků pravidelně mění v závislosti na změně ročního období. Tato argumentace není a nemůže být podstatou posuzování nároku na získání kompenzačního bonusu, respektive poklesu tržeb.
16. K otázce pouhého tvrzení žalobkyně o tom, že u řady podnikatelů rozhodl v totožné situaci rozdílně, žalobkyně sděluje, že tato rozhodnutí nemůže předložit, jelikož v rámci neveřejného daňového řízení nemá přístup k rozhodnutím o kladném vyřízení žádostí. Žalobkyně tedy trvá na tom, aby si soud vyžádal u správce daně předložení kladně posouzených žádostí včetně odůvodnění k prokázání nejednotnosti postupu správce daně.
17. S ohledem na shora uvedené, má žalobkyně za to, že žaloba byla podána důvodně a oprávněně. Argumentaci žalovaného považuje žalobkyně za obecnou bez individuálního posouzení.

V.

Posouzení věci soudem

18. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
19. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

20. Podle § 1 zákona č. 519/2021 Sb., o kompenzačním bonusu pro rok 2022, tento zákon upravuje daňový bonus na kompenzaci některých hospodářských následků souvisejících s ohrožením zdraví v souvislosti se vznikem a rozšířením onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 nebo s krizovými, mimořádnými nebo ochrannými opatřeními¹⁾ přijatými z důvodu tohoto ohrožení (dále

jen "kompenzační bonus"). Pod poznámkou „opatřeními1)“ je odkazováno na zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů.

21. Podle § 6 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu je předmětem kompenzačního bonusu výkon samostatné výdělečné činnosti nebo výkon činnosti společnosti s ručením omezeným, které je subjekt kompenzačního bonusu společníkem, v bonusovém období, v němž nastal den, za který se poskytuje kompenzační bonus, pokud jedna nebo více těchto činností byly významně dotčeny.
22. Podle § 8 odst. 1 věta první zákona o kompenzačním bonusu činnost se považuje za významně dotčenou, pokud výše příjmů odpovídajících tržbám z prodeje výrobků, zboží a služeb plynoucích z této činnosti nepřekročila ve srovnávaném období 70% průměrné měsíční výše těchto příjmů plynoucích z téže činnosti ve srovnávacím období.
23. Podle § 8 odst. 1 věta druhá písm. a) zákona o kompenzačním bonusu se činnost nepovažuje za významně dotčenou, pokud je tento pokles příjmů zjevně způsoben převážně jinými důvody než dopadem opatření podle § 1.
24. Podle § 11 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu prvním bonusovým obdobím je období od 22. listopadu 2021 do 31. prosince 2021. Druhým bonusovým obdobím je období od 1. ledna 2022 do 31. ledna 2022.
25. Podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu se kompenzační bonus vyměřuje na základě žádosti o kompenzační bonus, která kromě obecných náležitostí podání obsahuje také čestné prohlášení osvědčující splnění podmínek pro vznik nároku na kompenzační bonus.
26. Podle § 15 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu zjistí-li správce bonusu na základě postupu k odstranění pochybností nebo na základě daňové kontroly, že nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na kompenzační bonus a kompenzační bonus nebyl vyměřen ve správné výši, doměří daň ve výši rozdílu vyměřeného kompenzačního bonusu a částky nově zjištěné.

B.

27. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančních rozhodnutí, došlo jimi zastavení řízení z důvodu, že žalobkyně „nedoložila, že splňuje podmínky stanovené v § 8 odst. 1 zákona o kompenzačním bonusu“, a to odkazem na § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, podle kterého správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřípustné podání.
28. Prvoinstanční orgán svá rozhodnutí odůvodnil takto: „Daňový subjekt sdělil, že za důvod propadu tržeb považuje nošení roušek a omezený počet zákazníků v prodejně. Obchod je zaměřen na zákazníky s nadváhou, kteří odmítají při nákupu nosit respirátor. Dále zákazníci odradily případné fronty před provozovnou, které se tvořily z důvodu omezeného počtu lidí v provozovně. Dle zjištění správce daně ovlivnilo ve srovnávaném období 22.11.2021 - 31.12.2021, resp. 1.1.2022 - 31.1.2022, podnikatelskou činnost daňového subjektu Usnesení vlády ČR č. 1037 ze dne 19. listopadu 2021 s účinností od 22. listopadu 2021 a Usnesení vlády ČR č. 1066 ze dne 25. listopadu 2021 s účinností od 26. listopadu 2021, které omezilo provoz v

maloobchodních prodejnách zboží a služeb a provozovnách těchto služeb tak, že jejich provozovatelé museli dodržovat následující pravidla: a) v provozovně nepřipustit přítomnost více zákazníků, než je 1 zákazník na 10 m² prodejní plochy; b) aktivně bránit tomu, aby se zákazníci zdržovali v kratších vzdálenostech, než je 1,5 metru, nejde-li o členy domácnosti; c) zajistit řízení front čekajících zákazníků, a to jak uvnitř, tak před provozovnou. Výše uvedená opatření nelze považovat za omezující ve srovnávaném období 22.11.2021 - 31.12.2021, resp. 1.1.2022 - 31.1.2022, oproti srovnávacímu období zvolenému daňovým subjektem (6/2021 - 8/2021), neboť i ve srovnávacím období platila totožná omezení, a to: - č.j. MZDR 14601/2021-18/MINIKAN ze dne 7.6.2021, - č.j. MZDR 14601/2021-21/MiN/KAN ze dne 25.6.2021, - č.j. MZDR 14601/2021-22/MLN/KAN ze dne 30.6.2021, - č.j. MZDR 14601/2021-23/MIN/KAN ze dne 26.8.2021, - č.j. MZDR 14601/2021-25/MLN/KAN ze dne 27.9.2021. Povinnost nosit respirátor je opatřením, které se vztahuje obecně na celé obyvatelstvo, nikoli pouze bezprostředně na podnikatelskou činnost. Neochotu nakupovat v respirátoru, neochotu čekat ve frontě, nelze považovat za splnění příčinné souvislosti s působením opatření dle § 1 zákona o kompenzačním bonusu.”

29. *Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodu 14 uvedl: „Vzhledem k tomu, že tento zákon upravuje přiznání nároku na kompenzační bonus za období od 22. 11. 2021 do 31. 1. 2022, je třeba, aby důvodem pro pokles příjmů byla opatření, jejichž účinnost započala dne 22. 11. 2021, nebo později. Možností přiznání kompenzačního bonusu od 22. 11. 2021 zákonodárce určil, že od tohoto dne omezení podnikatelské činnosti dosáhlo takové intenzity, že je třeba přijmout opatření sloužící k udržení životaschopnosti drobných podnikatelských subjektů. Opatření, která byla účinná již před tímto dnem, tak z pohledu zákonodárce nezasahovala do podnikatelské činnosti takovým způsobem, aby bylo třeba takovýto zásah aktivně kompenzovat.” V bodu 16 žalovaný uvedl: „Jak již uvedl odvolací orgán výše, pouze opatření, kterým započala účinnost od 22.11.2021, anebo později, mohou být opatřeními, u kterých lze shledat příčinou souvislost s poklesem příjmu zakládající vznik nároku na kompenzační bonus.” V bodu 17 uvedl: „Stejně tak skutečnost, že byla řada lidí v karanténě či izolaci, a tedy nemohla chodit nakupovat, není důsledkem vládní opatření přijatého s účinností od 22.11.2021, nebo později.” V bodu 24 pak žalovaný uvedl: „Odvolací orgán závěrem opakuje, že nerozporuje, že skutečně mohlo dojít k určitému poklesu tržeb z důvodů, které odvolatelka uvádí ve svých podáních, tedy z důvodu povinnosti zákazníků nosit ochranu dýchacích cest či dodržovat rozestupy. Je však třeba konstatovat, že takovýto pokles tržeb není důvodem pro přiznání kompenzačního bonusu, jelikož omezení poptávky po zboží odvolatelky došlo na základě rozhodnutí jednotlivých zákazníků, kteří odmítli dodržovat přijatá omezení a zakazy a nikoliv důsledku vládních opatření jako takových. Vznik a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS Cov-2 a s ním související přijatá opatření je mimořádnou situací, která zasáhla určitou měrou do podnikatelských aktivit většiny podnikatelských subjektů. Faktem však je, že právní úprava kompenzačního bonusu je dle zákona o kompenzační bonus super 2022 zacílena užij s úmyslem poskytnout podporu pouze těm osobám samostatně výdělečně činným, popřípadě společníků malých s.r.o., u níž došlo ke zhoršení ekonomické situace v důsledku přímé souvislosti s vládou přijatými omezeními.”*

C.

30. *Z § 8 odst. 1 věta druhá písm. a) zákona o kompenzačním bonusu je nutné dovodit, že proto, aby se činnost považovala za „významně dotčenou”, je nezbytné, aby byl pokles příjmů způsoben převážně dopadem krizových, mimořádných nebo ochranných opatření přijatých z důvodu ohrožení onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2. Resp., aby pokles příjmů nebyl zjevně způsoben*

převážně jinými důvody než dopadem opatření podle § 1 zákona o kompenzačním bonusu.

31. V této souvislosti vyvstává otázka, jak může subjekt kompenzačního bonusu prokázat, že pokles příjmů byl způsoben převážně dopadem opatření podle § 1 zákona o kompenzačním bonusu. Konkrétně pak, jak může žalobkyně prokázat, z jakého důvodu do její provozovny nepřišel nakoupit obdobný počet zákazníků jako obvykle. Jak tedy u zákazníka, který do provozovny nepřišel, prokázat, z jakého důvodu tak učinil? Prokázání této skutečnosti se zdá být až nemožné.
32. Této skutečnosti si byl zřejmě vědom i zákonodárce, když se v ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) zákona o kompenzačním bonusu spokojil s čestným prohlášením osvědčujícím splnění podmínek pro vznik nároku na kompenzační bonus.
33. Z důvodové zprávy k zákonu o kompenzačním bonusu pak lze vyplývá, že zákonodárce v této souvislosti apeloval na poctivost žadatelů a benevolentnější přístup daňových orgánů, přičemž uvedl: *„Obnovený kompenzační bonus bude opět spravován jako daňový bonus podle daňového řádu (zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen jako „daňový řád“), tedy v procesním režimu správy daní. Vstupním požadavkem pro navrhované opatření je nadále především jeho rychlost a relativně snadná realizovatelnost (omezení administrativy, reálná dostupnost), a to při současném akcentu na prvek spravedlnosti, která zajistí, že se pomoc dostane skutečně zasaženým subjektům, nikoli těm, kteří byli zasaženi pouze nepatrně. K tomu, aby bylo možné tyto dvě hodnoty zajistit, je nicméně nezbytná především odpovědnost v řadách samotných příjemců kompenzačního bonusu. Není totiž možné (a s ohledem na prvek rychlosti ani žádoucí) podrobovat jednotlivé požadavky na finanční podporu formou kompenzačního bonusu detailní kontrole ex ante ohledně toho, že daný požadavek je skutečně oprávněný. Je proto opětovně využít nejen prvek čestného prohlášení, který odpovídá za to, že požadavky budou vzneseny pouze z řad potřebných, do značné míry přenáší na žadatele samotné, ale rovněž i koncept tzv. samovyměření, kdy kompenzační bonus bude vyměřen ex lege na základě podané žádosti. Tento koncept zejména velmi zjednodušuje a zrychluje samotné vyměření. Odpovědnost žadatelů je tedy klíčovým prvkem, jakkoliv platí, že ze strany orgánů zajišťujících správu kompenzačního bonusu bude uplatňován maximálně vstřícný a kooperativní přístup.“*
34. Soud má za to, že řešení důkazně problematické situace lze nalézt ve znění § 8 a § 15 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu.
35. Tímto řešením je existence vyvratitelné domněnky „významně dotčené“ činnosti vymezené v § 8 odst. 1 větě první zákona o kompenzačním bonusu.
36. Prokáže-li subjekt kompenzačního bonusu, že výše příjmů odpovídajících tržbám z prodeje výrobků, zboží a služeb plynoucích z této činnosti nepřekročila ve srovnávaném období 70% průměrné měsíční výše těchto příjmů plynoucích z téže činnosti ve srovnávacím období, je nutné považovat tuto činnost za „významně dotčenou“.
37. Správce bonusu je za této situace povinen považovat nárok na kompenzační bonus za prokázaný.
38. Zákonodárce k tomu v důvodové zprávě k zákonu o kompenzačním bonusu uvedl: *„Pro vznik nároku na kompenzační bonus zůstává zachováno dosavadní kritérium poklesu tržeb, na základě kterého může nárok na kompenzační bonus vzniknout pouze tomu, kdo oproti běžnému běhu věcí vykazuje pokles tržeb. Nově však musí být naplněna i příčinná souvislost mezi poklesem tržeb a působením opatření podle § 1 nebo péčí o dítě ze strany podnikatele či*

jeho zaměstnance v souvislosti s onemocněním COVID-19. Tyto příčiny by měly způsobovat převážnou část poklesu tržeb. Vzhledem k tomu, že v aplikační praxi není možné exaktně spočítat, co je přesnou příčinou poklesu tržeb, postačí pro zachování nároku na kompenzační bonus, aby pokles tržeb nebyl zjevně způsoben jiným faktorem - zejména vlastní (ne)aktivitou podnikatele, který svou činnost utlumí či fakticky (byť ne formálně) přeruší, případně sezónním charakterem jeho činnosti, kdy v relevantním období dochází k pravidelnému útlumu činnosti a poklesu tržeb. Je tak do jisté míry zohledněn požadavek vyvěrající z principu daňové neutrality.”

39. Vyvratitelnost domněnky vymezené v § 8 odst. 1 větě první zákona o kompenzačním bonusu, je pak stanovena v § 8 odst. 1 věta druhá písm. a) zákona o kompenzačním bonusu. Bude-li prokázáno, že pokles příjmů byl zjevně způsoben převážně jinými důvody než dopadem opatření podle § 1, pak bude naopak platit, že se činnost nebude nepovažovat za „významně dotčenou”.
40. Správce bonusu tedy může domněnku založenou na ustanovení § 8 odst. 1 větě první zákona o kompenzačním bonusu vyvrátit, avšak pouze tehdy, pokud prokáže, že k poklesu příjmů došlo zjevně z převážně jiných důvodů než dopadem opatření podle § 1. Tedy jasně a konkrétně vymezí, jaké důvody zapříčinily pokles příjmů, a jejich existenci také prokáže. Je to v takovém případě totiž správce bonusu, kdo tuto skutečnost tvrdí, nikoli subjekt kompenzačního bonusu. Jak již tomu tradičně je, tvrzenou skutečnost prokazuje zásadně ten, kdo ji tvrdí.
41. Obdobné lze dovodit i z ustanovení § 15 odst. 3 zákona o kompenzačním bonusu. Správce bonusu má právo doměřit daň ve výši rozdílu vyměřeného kompenzačního bonusu a částky nově zjištěné. Avšak pouze tehdy, pokud „zjistí, že nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na kompenzační bonus”. Tedy i na základě tohoto ustanovení je správce bonusu povinen prokázat nesplnění podmínek pro vznik nároku na kompenzační bonus. Pokud by tak správce bonusu neučinil, nemohlo by být dospěno k závěru, že podmínky splněny nebyly.

C.

42. Jde-li o skutkové okolnosti týkající se případu žalobkyně, je nejprve nezbytné uvést, že není správným právní názor správních orgánů, o který opřely své závěry, a to že „je třeba, aby důvodem pro pokles příjmů byla opatření, jejichž účinnost započala dne 22. 11. 2021, nebo později.”
43. Nic takového ze zákona o kompenzačním bonusu nevyplývá. Pokud by mělo něco takového platit, musel by to zákonodárce výslovně uvést v zákoně.
44. Jak vyplývá z § 1 zákona o kompenzačním bonusu, hovoří zákon o krizových, mimořádných nebo ochranných opatřeních přijatých z důvodu ohrožení onemocnění COVID-19 způsobeného koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 zcela obecně. Stejně obecný je i odkaz pod poznámkou 1), když také obecně zmiňuje zákon č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (krizový zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění COVID-19 a o změně některých souvisejících zákonů.

45. Je tedy třeba vycházet z toho, že se zákon o kompenzačním bonusu vztahuje na všechna opatření, která byla v posuzovaných obdobích platná a účinná.

D.

46. Žalobkyně prokázala, že v posuzovaných obdobích došlo k „významnému dotčení“ činnosti vymezeném v § 8 odst. 1 věty první zákona o kompenzačním bonusu.
47. Pokud tedy měly správní orgány za to, že tomu tak nebylo, bylo jejich povinností prokázat, že pokles příjmů byl zjevně způsoben převážně jinými důvody než dopadem opatření podle § 1. Tedy jasně a konkrétně vymezit, jaké důvody zapříčinily pokles jejich příjmů, a jejich existenci také prokázat. Jak naznačil zákonodárce v důvodové zprávě, že se tak stalo například „*vlastní (ne)aktivitou podnikatele, který svou činnost utlumil či fakticky (byť ne formálně) přerušil, případně sezónním charakterem jeho činnosti, kdy v relevantním období dochází k pravidelnému útlumu činnosti a poklesu tržeb*“.
48. Správní orgány tak však nepostupovaly, pouze vycházely z nesprávného právního názoru, že „*je třeba, aby důvodem pro pokles příjmů byla opatření, jejichž účinnost započala dne 22. 11. 2021, nebo později*“ a současně pouze neprůkazně polemizovaly s tím, proč se asi zákazníci do provozovny žalobkyně k nákupu nedostavili.
49. Dlužno doplnit, že žalovaný dokonce ani souvislost poklesu příjmů žalobkyně s opatřeními podle § 1 zákona o kompenzačním bonusu nerozparoval. V bodu 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí například uvedl, že „*odvolatelka jako jednu z příčin poklesu tržeb uvádí, že zákazníci odmítali čekat z důvodu chladu ve frontách venku, což odvolací orgán nikterak nerozporuje, že mohlo mít vládní opatření takovýto vliv*“. V bodu 20, že „*povinnost nosit ochranu dýchacích cest platila i ve srovnávacím období, přičemž určitý vliv na chování zákazníků jistě mohla mít...*“ V bodu 24, že „*odvolací orgán závěrem opakuje, že nerozporuje, že skutečně mohlo dojít k určitému poklesu tržeb z důvodů, které odvolatelka uvádí ve svých podání, tedy z důvodu povinnosti zákazníků nosit ochranu dýchacích cest či dodržovat rozestupy.*“
50. S ohledem na to, že správní orgány ve smyslu § 8 odst. 1 věta druhá písm. a) zákona o kompenzačním bonusu neprokázaly, zjevně jakými jinými konkrétními převažujícími důvody došlo k poklesu příjmů žalobkyně, jsou jejich rozhodnutí nezákonná. Nepodařilo se jim totiž vyvrátit domněnku vymezenou ustanovením § 8 odst. 1 věty první zákona o kompenzačním bonusu.

VI.

Rozhodnutí soudu

51. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

52. Soud neprovedl žádný z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

53. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v odměně advokátky za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokátka převzala a připravila zastoupení žalobkyně a podala jejím jménem žalobu a repliku. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč, tj. 9 300 Kč za tři úkony právní služby. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokátka ve věci učinila celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobkyni částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobkyně je advokátka, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 15 342 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. ledna 2024

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu